

Efkarın Rüzgarı Esiyor

– ÖNDER_34 · 11 Mayıs 2018

Gözüm ruhum derin derin
Çok uzaklara dalmış
Ben bende değilim
Sadece bedenim
Olduğu yerde kalmış
Geçmiş ne yürek sancısıymış
Yıllar geçti geçmek bilmemiş

Savrulur dururum
O karanlık kuytu köşelerinde
Beni durmadan içine çeker
Çarpar durur benliğimi
Tutunacak yanı olmayan duvarlarına
Kısar yükselen çılgınlıklarımın sesini
Baş başa bırakır tam yalnızlığın ortasında

Üzgünlük ifadesi yansır yüzüme
Beyazım döner siyaha
Geniş dünya o anda
Dönüşür bana bir alana
Sığamaz olurum olduğum yere
Birde efkarın rüzgarı
Eser üstüme üstüme
Nefessiz kalır ciğerlerim

Yorulur ayaklarım mecalsiz kalır
Kaçar gözlerimin ferisi
Olduğum yerde kalı veririm
Bir adım atamaz olurum öteye
Islanırım üstüme çöken
Karanlığın soğuk yağmurlarında
Saatler ilerlemek gibi gözükür
Şafak sökmez gecikir